

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΟΥΡΛΟΥ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΝΟΥΛΑΣ

Ξαπλωμένος στήν άκρογιαλιά μεταξύ τού Φαλήρου και τής Γλυράδας, ὁ Γιώργος Δήμας, μὲ τὸ βλέμμα χαμένο μακρυά στὸ πέλαγος, είχε πέσει σὲ βαθειά συλλογή.

'Εβιάζει τὴ σπένη τον νά καταποιησθῇ στὴ φοβερή πραγματικότητα ποὺ τὸν δέσμων, μὰ ήταν ἀδύνατο τὸν φαινότανε πῶς ὅλ' αὐτά ποὺ είχανε συμβῇ ἀπ' τὸ πρωὶ δεν ήταν παρά ἔνα κακὸ δύνειρο.

— Μὰ πῶς μποροῦσε νά γίνη αὐτό; ... δοστε ἔτσι ήταν γραφτὸν νὰ τελεώσῃ ὅλη του ἡ ζωὴ; ... καὶ τὰ ίδαινια του, ὅλες ἡ στρογῆσις ποὺ είχε περάσει, ὅλη ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀσκητεία ποὺ είχε επιβάλει στὸν ἄνετο τον γιὰ τὸ φύλασσα μὰ μέρα κάπου, νά γίνῃ ἔνας ξεωφοριστὸς ἀνθρώπος στήν κοινωνίαν, ἐγεῖ ἐπρεπε νά καταλήξουν; ... Νά καταστρέψῃ ἔτσι τὸ μέλλον του, τὸ τίμιο δνομα τοῦ σπιτιοῦ του, τὴν εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς τον τῆς ἀγαπημένης Ἀννούλας ποὺ ητανε νὰ παντερεῖτην Κυριακή. Αὐτός, αὐτὸς δ Ἀγώργης δ Δήμας, ἡ χαρὰ καὶ τὸ καμάρι τοῦ σπιτιοῦ του γ' ἀποκαλυφθῆ ἔφενικά ἔνας κοινὸς λωποδήτης! ... ἔνας πλαστογόρος! ... δοὶ δέν ήταν δυνατο! ... δὲν μποροῦσε νά τὸ χωρέση τὸ μαλακό του. Δέν μποροῦσε νάνε αὐτὸν πραγματικότης...

Ἐπρεπε νά είχε περάση πολλὴ ὥρα ποὺ βοιοκάπτανε ξαπλωμένος σ' αὐτή τη θέση, γιατὶ κόντευε νά βασιλέψῃ δ ὥλιος καὶ ήταν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἐκεῖ. Αἰσθανότανε ἔνα μοιδικό σιμά σ' δόλο του τὸ κορμί κ' ἔνα μεγάλο κενὸν γύρω του καὶ μέσα του.

Τὸ πρωὶ πηγάνινοτας στὸ διευθυντή του εἶχε ἀζόμα τὴν ἐλίδα πῶς θὰ μποροῦσε νὰ προλήψῃ τὰ πρώματα πῶς δι-φέντανε τοῦλάχιστον στὸν Εἰσαγγελέα ἡ ὑπόθεση: ἐπεσε στὰ πόδια του, ἔκλινε, τοῦ φίλους τὰ χέρια τοῦ τὸ διολόγος δόλα: "Ενας φίλος του τὸν είχε παρασύρει νά πάιξῃ στὸ Χρηματιστήριο". ἔχασε δόλη τὴν προίκα τῆς ἀδελφῆς του, τὰ ιερὰ λεφτὰ ποὺ είχε παραδώσῃ ὁ πατέρας του λίγον καρδὸν πρὶν κλείσῃ τὰ μάτια του γιὰ νά τὰ βάλῃ στὸν Τράπεζα στονομα τῆς Ἀννούλας κ' ἐπειτα μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ παρακάλησ τὸν ἐπόφωξ ὁ κακός του δάμιονας νά κάνῃ αὐτὸν ποὺ ἔκανε, ἔνομις πῶς δὲν ὡρὰ τὸν ἀνακαλύψουν, ήτανε μιὰ τρέλλα, μὰ κακὴ ὥρα... ναί, ναί, ἡ ζωὴ δικῆ του είχε καταστραφῆ πιά, ἀλλὰ γιὰ τὸνοικι τοῦ θεοῦ, νά μην πέσῃ ἡ ἀτιμά του ἀπάνω στὸ σπίτι του... Πῶς θὰ μποροῦσε νά ζήσῃ θάτερα ἀπ' αὐτὸν ἡ μητέρα του ποὺ ζούσε μὲ μόνη κληρονομία τὸ τιμημένο δνομα ποὺ τῆς είχε ἀφήσει διατέρω του... Μεθαύριο ήταν ἡ πρότη χαρὰ ποὺ θάβλεπε τὸ σπίτι νότερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρω του... Μεθαύριο τὴν Κυριακή παντρεύοντας τὴν Ἀννούλα, ναί, τὴν διορφή ἀγαπημένη ἀδελφούλα, ποὺ δὲν χρώσταγε τίποτα νά τὴν πλακώσῃ μιὰ τέτοια συμφορά...

Μέσα σὲ λυγμούς, τὸν ἵκετευε νά λυπηθῇ τὸ σπίτι του, τὴ μητέρα του, τὴν ἀδελφή του, μὰ στάθηκε ἀδύνατο. "Ήταν ἀργά πάλι. Οὔτε δ ἔξευτελιμος του, οὔτε ἡ ίκεσίς του, οὔτε τὰ δάκρυά του ιχυσαν δὲ τίτοπα. "Οταν ἔγινηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του ήταν ἔνας ζωτανὸς πτῶμα" ἡ ζωὴ τὸν είχε ἐγκατατείνει μονομάς σὰν ἔνα σταμνὶ γεμάτο νερῷ ποὺ τοῦ ξεκόλλησε ὁ πάτος καὶ χύθησε δόλο τὸ περιεχομένο του. "Ἐκλεισε πίσω τοῦ προτότα σὰ καμένος τὸν ἔλουσε κρόνος ἰδρώσ. Τὰ τελευταῖα ψυχρὰ λόγια τοῦ προϊσταμένου του τοῦ τρυπούσαν τ' αὐτὰ σὰν πυρομένα καρφιά.

— Σὲ λυποῦμαι φίλε μου, ἀλλὰ δυστυχῶς είνε πολὺ ἀργά· δὲν ἔξαρται πιὰ τίποτα ἀπὸ μένα γιατὶ ἔχει εἰδοποιηθῆ δ Εἰσαγγελεῖν.

— "Ο Εἰσαγγελεὺς! ... ἡ Ἀστυνομία! ... οἱ χωροφύλακες! ...

"Ήρθε στὸ νοῦ του ἡ εἰδόνα ἔνος λωποδήτη ποὺ είδε τὸ πρωὶ νά τὸν περνοῦν συνοδεία ἀπὸ τὸ δρόμο μὲ τὶς ἀλυσούσιδες στὰ χέρια καὶ στεκόταν ὁ κόσμος καὶ κύταζες, κι' ἔβλεπε τώρα τὴν ίδια εἰκόνα, μὲ τὸν έαυτὸν του στὴ θέση τοῦ λωποδήτη...

Τὸ αἷμα του πάγωσε καὶ τονόθησε σὰν τρέλλα. Μιὰ παρόρμηση ἐντελῶς ἐνστικτή τὸν ἔκανεν τὸν γονήρα-γονήρα στὸ γραφεῖο του νά-πάρῃ τὸ κατέλλο του καὶ νά τραπεῖ εἰς φυγήν. Περιπλανήθηκε ὥρες στους δρόμους χωρίς καμμιὰ κατεύθυνση" ἡ θέα των

ἀνθρώπων τοῦ προξενοῦσε τρόμο· τοῦ φαινότανε πῶς ὅλοι τὸν ἔκνταζαν ὑποπτα. Μέσ' τὸ μανιλό του χρεόντας διάφορες εἰκόνες καὶ στέψεις, ἔκανεις σ' ἓνα παγκάπι ποὺ βρέθηκε μητροστά του, καὶ προσπάθησε νὰ συγκεντωθῇ. Δὲν ὑπῆρχαν παρά δύο λύσεις μόνο, νά πάρῃ κατ' εὐθείαν στὸν Εἰσαγγελέα καὶ νά παραδοθῇ, ή ν' αὐτοκτονήσῃ. Πόδος στιγμὴν ἀποφάσισε τὸ πρώτο, καὶ τράβηξε διοταχῶς για τὴν Εἰσαγγελία, μόλις δύος ἔφθασε ἀπ' ἔξω μετανόησης, γύρισε πίσω καὶ μηχανικά ἐμπήκε στὸ τρόμο τοῦ Φαλήρου.

'Ο ὥλιος ἔγιειρε πίσω ἀπ' τὰ βουνά, βάφοντας τὴ θάλασσα μ' ἓνα δυνατὸ κόκκινο χρῶμα. Σάλπιο πλευρικού ρεύμα νά τὸ τίναξε, πετάχητης δὲ Γιώργης δόρθες. Γύρω του ὁργίσεις ἡ Ἀπριλιάτικη φύση. "Ολα τραγουδούσαν καὶ γιόρταζαν, μιὰ χαρὰ ἀστέρευτη ἀνάβλυνε ἀπὸ παντοῦ. "Ενα παπάρι, ποὺ ταινίανεν, σὰν παραμύθιον σύμβολο ἀπὸ τὸ κόκκινο φάσης ποὺ τὸ προπολούσε, περνούσε στ' ἀνοικτὰ πηγαίνοντας εύτυχιομένους ἀνθρώπους σὲ καινούργιες ἀνατολές. Δυσὶ γλάροι χυδάκιαν μπρός του σ' ἓνα ἐρωτικό κυνήγι. "Ήταν ὡραῖο καὶ γερὸ παλλήκαρι, δ Δήμας, καὶ τὰ εἰκόσιπέντε του χρόνια, τραγουδούσαν μέσα του. Μιὰ ἀκαταγώνιστη δύναμη τὸν ἔσπρωχνε νὰ φωνάζῃ, καὶ συνῆλθε. "Εβαλε μιὰ ἀναρρήση πραγνή, καὶ συνῆλθε.

— Η ἀδυσωπητη πραγματικότητα, τὸν ἔχωσε πάλι.

Τὸ κόκκινο χρῶμα δροισε νὰ διαδέχεται τώρα ἓνα μαβί. "Ενα πένθος τούσιν την καρδιά, τὰ μάτια του γεμίσαν δάκρυα, ἔνας λυγμός ἀνέβηκε στὸ λαιμό του καὶ τὰ χείλη του πλίσαν κατί δύναματα ἀγαπημένα:

— Καῦμενη μητέρα! ... καῦμενη 'Αννούλα! ...

Εἶχε νυκτώσε πιά, δυτιν κατέβηκε δ Γιώργης ἀπ' τὸ τρόμο καὶ πήρε τὸ δόρυ μὲ γυρίση σπίτι του.

Μέσα στὸ κεφάλι του ήταν ἔνα χάος· τὰ πόδια τὸν δόρυονσαν ἔνστικτα, δῶπος τὸ ἀλογο στὸ σταύλο, πρός τὸ μικρὸ ισόγειο σπιτάκι ποὺ κατοικοῦσε χρόνια, στὸ μικρὸ ἀγαπημένο σπιτάκι ποὺ ἔκλινε δι τούσιον σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, τόσες χαρές καὶ τόσες λύπες, τόσες ἀναμνήσεις, τόσα δύνειρα...

Μόλις ἔστρωψε τὴ γωνία κι' ἀντίκουσε τὰ φωτισμένα παραθύρων τοῦ ισογείου σὰν ν' ἀπολιθώθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἔνας τρόμος τούς κατέλαβε: — ἐν είλην πάει κι' δλας οι χωροφύλακες καὶ περίμεναν νά τὸν συλλά-βουν;

Τοῦ θρήσκη νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, μὰ κάτι τὸν κράτησε ἔκει καρφωμένο. Προχώρησε ἀργά κι' ἔφτασε ἔως ἀπ' τὰ φωτισμένα παραθύρων πρὶν κλείσῃ τὸν πόρτα ἐρούσε μέσα ματιά.

— Ή ζεστή σούνη εστὶ μέση τοῦ τραπεζιοῦ. "Η μητέρα του κι' ἡ Ἀννούλα ήταν καθισμένες καὶ τὸν περίμεναν" ἡ γηλὴ καρέκλα ποὺ καθόταν πάντα δι πατέρας του καὶ τώρα καθόταν αὐτός, ήταν στὴ θέση της ὁδειανή καὶ τὸν περίμενε. "Έτυχανε πολλές φορές νάχην πολλὴ δούνεια στὸ γραφεῖο καὶ δύο μῆνες ποτὲ δέν είλην στὸ τραπέζι.

Δὲν ἔχεραν ἀδύομα τίτοπα... μέσα στὸ σπίτι, τίποτα, ἀκόμα δὲν είχε ταράξει τὸν ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης. Τὸ δίδιο δόπος τὰ περασμένα βρόδια στὸ κονδρασμένο καὶ συμπαθητικό πρόσωπο τῆς μητέρας του στὴν ἀδώνια μορφή τῆς Ἀννούλας ἡ εὐτυχία τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης ήταν ζωγραφισμένη. "Απάνω ἀπ' τὸ τζάκι ἡ μεγάλη εἰκόνα τοῦ πατέρα του, μὲ τὴ μεγάλη στολή τοῦ συνταγματάρχη μὲ πλάκα τὰ παράσημα στὸ στήθος καμάρων μὲ τὴν περιφράση τῆς κι' δίλτα τὸ παληὸ ρολόι ποὺ σήμανεν τὸν οἰκογενειακό της οἶκον ἀπ' τὴν έποχη που τὸν διέθετε.

Ἐκύπταε τὴ μητέρα τοῦ καὶ τὴν Ἀννούλα. Κάποια ἔξαιρετική ἀκτινοβολία εὐτηνίας ἐλαύπει ἀπόψε στὰ πρόσωπά τους καὶ κάποιο χαμόγελο τὸν φάνηκε ζωγραφισμένο στὴ σεβάσμα μορφή τοῦ πατέρα του... ἵσως ήταν ἀπ' τὴν προσδοκία τῆς μεθαυριανῆς χαρᾶς

'Εκάθησε πιὸ γραφεῖο του.'

πού θάβλεπε τὸ σπίτι... τὸ γάμο τῆς Ἀννούλας!...

Μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα ἐκύπταζε ἔξω ἀπ' τὸ φωτισμένο παρθένο... μιὰ ἀνέκφραστη ὁδόντα καὶ μιὰ φοβερὴ τύψη τὸν ἔπινγε. Αὐτὸς ποὺ ἔβλεπε δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἔνα δνειρό, ὁ ἵσκιος μιᾶς περασμένης εὐτυχίας ποὺ εἶχε σφύσει πιὰ γιὰ πάντα. Σάν ςτρατηγὸς πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του μιὰ φοβερὴ εἰκόνα. Θυμήθηκε ὅταν εἶχαν πάλει υπέροχο ἀπὸ τρία χρόνια μετά τὸ θάνατο τοῦ πατέρα τον' ἄνοιξόν τὸν τάφο του, γιὰ νὰ φυλάξουν τὰ δστᾶ του· μόλις ἔσπειραν πάλει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι του τὸν λοιπὸ τῆς μορφῆς του ποὺ ἔπεισε εὐθύνη σὲ σύνορα μόλις ἤρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἄρρεν. "Ἐναὶ ἥρος τὸν πέρασε ἔφερε ἀδελα τὸ χέρι του προσπάτα στὰ μάτια του γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν εἰκόνα, ἔπειτα σύρθηκε ὡς τὴν πόρτα, ἄνοιξε καὶ μπήκε μέσα.

"Ἡ Ἀννούλα ἔτρεξε δῆλη χαρὰ νὰ τὸν καλωσορίσῃ :

— Τί ἔγινες τὸ μεσημέρι Γιώργο; ...

— Ελγα τολλὴ δουλειά στὴν τράπεζα καὶ ἀναγκάστηκα νὰ τοποθίσω κατὶ ἔξο καὶ νὰ ἔσανγχωνοιά ἀμέσως, κατώθισθε μὲ δυσκολία νὰ πῇ, κυττάζοντας ἀλλοῦ.

Δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ στὸ πρόσωπο, μιὰ διάθεση νὰ λυθῇ σὲ δάκρυα τὸν ἔπινγε. Μόλις κατόρθωνται νὰ συγκρατηθῇ.

— Πάρε τὸ καπέλλο του νὰ τὸ κρεμάσῃ, κι' ἀστε τὸ παιδὶ πούνται κουρασμένο νὰ καθίσῃ, πρόσταξε ἡ φωνὴ τῆς μητέρας του, τὴν Ἀννούλα τού εἶχε ἀρχίσει νὰ φωτάῃ τὸ Γιώργη ἀν τέλος τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, ἀν τοῦ εἶπε νὰ τῆς πῆ τίποτα, ἀν ὑάρχοτανε μετά τὸ φατ νὰ πάνε στὸ θέατρο.

Ἐσφερίζαν τὸ σούπα. Προσπάθησε νὰ φάγῃ καναδύο κουταλιές, μιὰ στάθηκε ἀδύνατο· δὲν πήγαινε κάτω τὸ φατ. Ἀπέναντι του ἀκριβῶς ἦταν κρεμασμένη ἡ εἰκόνα του πατέρα του, χωρὶς νὰ τολμάνῃ νὰ σηκωθεῖ στὰ μάτια, αἰσθανόταν τώρα τὸ περιήφανο βλέμμα του γερωντανυματάρχη νότι τὸ πιεζή σὰ μιὰ κατηγορία.

Ἐρρεκεῖ δύο φευγαλέες ματιές στὴ μητέρα

του καὶ στὴν Ἀννούλα ποὺ ἔτρωγαν ὑσχῆν· ἡ τραγική τους ἀντικαύματα γιὰ τὴν συμφράδα ποὺ ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴν ὑὰ πλάκωνε τὸ σπίτι, τοῦ ράμα τὴν καρδιά. Ποτὲ δὲν εἶχε νοίσει τέτοια συγκίνηση ἀπ' τὴν ὑπαρκή τους. Αὐτὸς τὸ πρᾶμα, αὐτὴ ἡ γλυκά τῆς οἰκογενειακῆς στοργῆς, ἀποτελοῦσε μιὰ πολὺ μεγάλη ἡδονή, μιὰ ἀφάνταστη εὐτυχία, ποὺ τώρα θὰ τὴν ἔχανε, ποὺ τὴν ἔχασε, ἔννοιωθε τὴν ἀνεκτίμητη ἀξία της. "Ολα, δλα, καὶ τὰ πιὸ ἀστικά πράματα ἐπιφράζουν μιὰ πολὺ μεγάλη σημασία μέσα του, ἀπὸ τὸ παλαιὸ ρολόϊ διπλαὶ στὸ τέλαι, ἵστο μὲ τὰ μικρὰ καδράκια ποὺ στόλιζαν τὸν τοίχον, δλος αὐτὸς ὁ μικρόκοιτος τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἀποτελοῦσε ὃς χρέες τὴν ἡζού του, ἦταν μιὰ βαθύτατη πηγὴ ἀγάπης καὶ στοργῆς.

Παλλές εἰκόνες εὐτυχισμένων ἡμερῶν τοῦ ἥρθαν στὸ νοῦ, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου την πατέρα του, ὁ στρατὸς καὶ οἱ μουσικές ποὺ εἶχαν ἔρθειν ὑπὸ πούνται τὶς τιμές στὸν ἑνδέξιο ουσταγματάρχη, ἔπειτα ἡ τελευταία σκάτη της μορφῆς του μόλις ἄνοιξαν τὸ φέρετρο γιὰ νὰ φυλάξουν τὸ δστᾶ του ἀνάκατεμένη μὲ τὴν σκάτης οἰκογενειακῆς εὐτυχίας ποὺ εἶχε δεῖξε ἀπ' τὸ φωτισμένο τέλαι...

— Μὰ τί ἔχεις Γιώργο, γιατὶ δὲν τῷδες; ἐ- οὐτησης μὲ κάποια ἀνησυχία ἡ μητέρα του.

— Δεν ἔχει τίποτα, λέσι. "Ἐχει ἔργασμεν πολὺ καὶ ἔννοιωθε νὰναι λίγο ἀδιάθετος.

— Πρόσεξε μήν πάει καὶ ἀρρωστήσεις, καὶ ἔνεις γρουσουκιά τέτοιες μέρες, ἀπάνω στὶς χαρούμενας, ἔξαιρολονθησε ἡ μητέρα του.

— Μή λέσι κακὸ λόγο, πετάχτηκε ἡ Ἀννούλα, μ' ἔνα ναζιάρικο παράπονο :

— Μήν εἰνε λυπημένος ὁ Γιώργης ποὺ θὰ παντρευτῇ μεθαύριο ἡ Ἀννούλα; ; ωταέι.

— Λυπημένος! καθὲ δλοῦ! Εὐτυχισμένος, πολὺ εὐτυχισμένος εἰνε!... Πώς μαρτυρεῖς νὰ κάνης τέτοια σκέψη; Ἀννούλα ἀγαπημένη, χουσῆ ἀδελφοίλα; Θὰ εἰνε καλὰ καὶ χαρούμενος δ ἡ Γιώργης... καὶ τοσὶς ἀπ' τὴν πολὺ χαρά του τοῦρχωνται δάκρυα στὰ μάτια... Καὶ θέλει νὰ φωνάξῃ... εἰνε τόσο μεγάλη ἡ χαρά πούνδχεται στὸ σπίτι!... πούνδχεται καὶ δλας... ποὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴν, θὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα!..

Τὸ παλοῦ ρολόϊ σταμάτησε ἀπότομα. Μιὰ βουθαμάρα χύθηκε στὸ δωμάτιο. Σάν νὰ είδε κάποια μυστηριώδη σημασία στὸ σταμάτημα τοῦ ρολογιοῦ δ ἡ Γιώργης ἀνταρτίχαισε. "Ἐγινε μιὰ μικρὴ σιωπὴ ἀπὸ κάποια ἀγωνιώδη προσδοκία...

Ξαφνικά τρέψει κτύποι ἀκύρωτηκαν στὴν πόρτα.

— "Ο Νίκος θάναι, εἰπε μὲ χαρᾶ ἡ Ἀννούλα, καὶ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, νομίζοντας πώς θάταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της.

— "Η ἀναπνοή τοῦ Γιώργη κόπτηκε.

— "Ἐνας ἀξιωματικὸς ωφατάει καὶ κάθεται ἔδω ἔνας Δήμας, λέει ἡ Ἀννούλα, ποὺ γύρισε, μὲ αἰδὲ ἀπογοήτευση ἔωχρασμένη στὸ πρόσωπο της, ἔσενα θὰ θέλεις Γιώργο :

— Ναι, ναι, ξέρω, δὲν είνε τίποτα, γιὰ περάση μέσα στὸ σαλόνι μιὰ στιγμὴ καὶ ἔφασα, κατὶ νὰ πάρω ἀπὸ τὴν κάμαρά μου... κατορθώνω νὰ πῇ δ ἡ Γιώργης, καὶ μὲ ὑστάτη προσπάθεια νὰ φανῇ ἀπαλῆς στηκώθηκε καὶ μπήκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Στὸ μυαλό του ἔχευλητας ἔνα πλήρης εἰκόνες μὲ μιὰ τέτοια γοηγοράδα ποὺ τοῦ φέρουν ζάλη. "Ἡ τελευταία εἰκόνα ποὺ εἶχε δεῖ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τὸ «Μπουκέτων ἀπ' ὄρχης τῆς ἐκδόσεως του κατέστη τὸ μοναδικὸν ἐντρύφημα τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ, κυκλοφοροῦν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φύλλα καθ' ἔλην τὴν 'Ελλάδα. · Η Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ ἐπιθυμοῦνα τὸν εύρυτατην διάσδοσιν καὶ ἐν τῷ 'Εξωτερικῷ, χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν, ἀπεφάσισε νὰ ἔριση τὴν τιμὴν τῆς συνδρομῆς ἀντὶ μιᾶς λίρας 'Αγγλίας εἰς δραχ. 180 ἐπτσίως, τιμὴν ισοδυναμούσαν—ἀν λάβωμεν ὑπὲρ τὰ ταχυδρομικὰ—πρὸς τὴν συνδρομὴν τοῦ 'Εσωτερικοῦ.

Κατέπιν τούτου εἰ ἐν τῷ 'Εξωτερικῷ "Ελληνες ἀς σπεύσουν νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς συνδρομῆς τῶν εἰς δοσχής ἐποφελεύμενοι τῆς ἐκπάνσεως τῆς δραχμῆς διὰ νὰ τοὺς ἔγραψανεν καὶ σύτω θὰ ἔχευν μὲ ἡμίσειν περίπου ἀγγλικῆς λίραν, ἐπὶ ἐν ἔτος τὸ «Μπουκέτω» νὰ τοὺς τέρπῃ καὶ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

· Ο λόρδος "Ασμπουρην, ἔνας "Αγγλος εὐγενής ποὺ ζοῦσε πρὸ πενήντα ἐτῶν, ἦταν γνωστός, δχι μόνον γιὰ τὴν κολοσσιαία του πειραιών, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ φορετή του ταγκουνιά.

Μιὰ φορὰ παρεργίσκετο σὲ μιὰ ἑστρή ποὺ έδιδετο κάριν κάποιου φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ στὸ Παρίσι. · Η δούκισσα Μέτετρην, σύζυγος τοῦ πρέσβεως τῆς; Αύστριας, τὸν παρεκάλεσε ν' ἀγοράσῃ πόδης δούκισσα τὸν φωτισμῶν.

— Θέλετε ν' ἀγοράστε αὐτὸς τὸ κοντίτι γιὰ τὰ ταγκουνιά; τοῦ εἶτε.

— Εὔχαριστω πολὺ, ἀπήντησε ὁ λόρδος, δὲν καπνίζω.

— Τότε πάρτε αὐτὸν τὸν κονδηλοφόρο.

— Λυποῦμαι ἀλλὰ δὲν γράφω ποτέ. Αὐτὴν τὴν δουλειὰ τὴν ἔχει ἀναλάβει ὁ γοαιματεύς μου! ἀπάντησε πάλιν ὁ λόρδος.

· Η δούκισσα τοῦ προσέφερε τότε μιὰ μπομπονιέρα.

— Θά πάρτε αὐτὴν τὴν θαμασία μπομπονιέρα, τοῦ εἶπε μὲ τὸ γλυκύτερο της χαμογέλο... — Δὲν τρώω ποτέ μου γλυκά κυρια...

— Ασφαλῶς δύμας θὰ πλένεσθε, τοῦ εἶπε ἡ δούκισσα χαμογελάντας καὶ τοῦ προσέφερε ἔνα κοντίτι.

· Ο λόρδος δὲν μποροῦσε πειά νὰ ξεφύγη καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ πληρώσῃ πόδης την φέροντα πόδην προτού τοῦ ζήτησε ή δούκισσα.

ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ ...

· Ο διάσημος "Αγγλος χειροδυρος Σάρπ ηνοχλείτο περεργολικά δταν τὸν ἐκαλοῦσαν σ' ἓνα ἀσθενῆ γιὰ πύλλου πήδημα. Μιὰ μέρα τὸν ἐνάλεσαν νὰ πάη σ' ἓνα γνωστὸ μέλος τῆς ἀριστοκρατίας, δσο τὸ δυνατὸν γριγοροφέρεα. "Ἐτρέκει μαζὶ μὲ δλα τὰ εργαλεῖα καὶ εἰδεν δτο ὅτι ἀσθενῆς εἰχε μόλις γδάρει τὸ πόδι του. "Ἐγραψε τότε μιὰ συνταγὴ καὶ τὴν ἔδωσε σ' ἓναν υπηρέτη νὰ τὴν παύ στὸ φαρμακείο καὶ νὰ τὴν φέρει δσο τὸ δυνατὸν πιὸ γριγορο.

— Τρέξε μήν κάνεις ούτε λεπτό! εἶπε στὸν ὑπηρέτη. · Ο ἄρωστος κτρόνισε ἀπ' τὸ φόβο του.

— Εἰνε λοιπὸν τόσο σοβαρό, εἶπε μὲ ταραχήν δ τραυματίας κατατρομαγμένος.

— Ναι, εἶπεν δ Σάρπ, ὑπάρχει φόβος νά... γίνεται καλὰ ἀν ἀγγήση νάρθη δ υπηρέτης, εἶπεν δ Σάρπ γελώντας εἰρωνικά.

Ε Η Δ Ο Σ Ε Ι Σ

· Εξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ 'Εκδοτικοῦ Οίκου «Ἐρευνα» ἐν 'Αλεξανδρείᾳ οι «Χαρακτήρες» τοῦ Θεοφράστου κατὰ μετάφρασιν τοῦ Σαρινού. Σιγούρουν καὶ πωλούνται εἰς τὰ 'Αθηναϊκά βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ 17 δραχμῶν.

· Ξέω ἀπ' τὸ φωτισμένο τζάμι, ξεχωρίζει μέσα σ' αὐτὸν κυκεδόνα... τὸ εἰρηνικό χαμόγελο τῆς μητέρας του... τὸ παιδιακόν πρόσωπο τῆς 'Αννούλας... η σεβάσμια μορφὴ τοῦ πατέρα του ποὺ κύπεται στὸν πόδι του καὶ τὸ πίσεις τὴν καναδάλη.

· Ενας κρόνος ξέρω, δεν τούσφει τὴν καρδιά. "Ανοιξε ἀποφασιστικά τὸ συρτάρι του, πήρε τὸ πιστόλι του, ακούντησε τὴν κάνα στὴν καρδιά του καὶ πίσεις τὴν καναδάλη.

· Μέσα στὸ κλειστὸ δωμάτιο, δ κρότος τοῦ πιστολοῦ ἀκούστηκε φοβερός·σὰ νὰ γκρεμίστηκε δλε τὸ σπίτι. · Γ. I. Μπεύρλες .

